

Originaali tiitel:

Михаил Стальнухин
Битва в Вороньей роще,
или
Деревенские истории
Argo, 2017

Tõlkija Helle Tiisväli
Keeletoimetaja Piret Ruustal
Kunstnik Anna Ring

© Mihhail Stalnuhhin, 2017
Tõlge eesti keelde © Helle Tiisväli ja kirjastus Argo, 2017
Illustratsioonid © Anna Ring, 2017
www.argokirjastus.ee

ISBN 978-9949-607-35-8
Trükitud trükikojas Printon

MIHHAIL STALNUHHIN

VÕITLUS

VARESESALUS

EHK

KÜLALOOD

PILDID JOONISTANUD ANNA RING

SISUKORD

Kadunud ruik.....	7
Rikkuse jagamisest.....	12
Jänesekapsas.....	15
Nõiutud redel.....	19
Pull köie otsas	25
Kass-väljapressija.....	29
Kuidas kutsikas tahtis siiliga sõprust sobitada.....	33
Kodukäija tembud.....	35
Kõhnad elavad kauem.....	40
Kosmosetulnukad ja teised ebameeldivused.....	45
Merikaelkirjak.....	49
Kes suudab hüpata hobuse turjale.....	52
Telefonide kalmistu	56
Detektiivimäng.....	61

Hiirelõks.....	65
Kuidas mutikesed meelt lahutavad	68
Kassipoja tohterdamine.....	73
Kuidas võidelda depressiooniga.....	78
Igäühest võib saada kangelane.....	81
„Ameeriklase“ otsingul.....	87
Piinakamber	91
Pähklise hädavaresele	95
Võitlus Varesesalus.....	99
Maja vikerkaare all.....	105

KADUNUD RUIK

„Maapind liigub!“ hüüatas hiirepoeg. Koos kassikesega, kes oli talle pööningule külla tulnud, istusid nad üleval aknalaua. Tema märkaski esimesena seda imelikku nähtust. „Vaata ometi, seal värava kõrval!“

„Tõepoolest,“ nõustus kiisu, „keegi on otsustanud meile külla tulla maa-alust teed pidi, kuigi lihtsam olnuks astuda otse läbi avatud värava. Kes ta ka poleks, see kaevur, ei otsi ta just lihtsamat võimalust. Läki talle vastu!“

Ning sõbrakesed tormasid ülepeakaela trepist alla ja kihutasid üle õue. Jõudsidki just õigeks ajaks – kerkinud mullahunnik vajus laiali ja sellesse tekkis väike avaus. Siis ilmus sealt nähtavale üleni mullane põrsakärss, seejärel ka pea. Pilk tema pikkade heledate ripsmete alt sattus otse hiirepoja silmadesse.

„Appiii! Rott! Uiii!“ vingatas põrsas ja taganes oma äsjaloodud kaevusesse. Ning tardus paigale.

„Ise oled rott!“ piiksatas hiirepoeg solvunult. Millegipärast ei meeldinud talle sugugi, kui teda rotiga segamini aeti. „Ütle talle,“ pöördus ta kassikese poole, „et jätku narrimine. Kui iga siga hakkab niimoodi inetult ütlema, siis...“

Kassipoeg piilus ettevaatlikult auku varjunud põrsa poole.

„Appiii! Tiiger! Uiii!“ kostis talle august vastu järjekordne vingumine.

„Kuule, lõpeta ära,“ sõnas kassike põrsale rahustavalt, kuigi tegelikult talle endale isegi väga meeldis, et keegi pidas teda tiigriks. „Ega ta ju sind pilganud,“ ütles ta hiirepojale, „ajas lihtsalt natuke sõnad segi.“

Kitsast avausest ilmus uuesti nähtavale põrsa pea. Ta nuusutas ettevaatlikult õhku ja küsis sosinal: „Ega te teda juhtumisi näinud pole?“

„Keda?“ küsisid hiirepoeg ja kassike nagu ühest suust ja hiireke heitis arglikke pilke ümberringi.

„Minu ruigamist, minu kallist ruiki muidugi!“ teatas põrsas närviliselt ja uuris ümbrust. „Mul on õudne mure. Mu ruik on kusagile kadunud!“

„Mismoodi ometi?“ imestas kassipoeg. Hiireke kikitask kõrva.

Põrsas ronis lõpuks august välja ja hakkas jutustama oma kurba lugu. „Meid on kaksteist õde-venda. Just täna hommikul harjutasime üheskoos, see tähendab – lamasime oma aedikus ja ruigasime tasakesi. Me nimetame seda kooriprooviks. Meile meeldib väga niimoodi kooris ruiata,“ ohkas põrsas kurvalt. „Ja minul oli selline ilus hääl ... *sol-bemoll*...“

„Ära ropenda, siin on üks väike olend,“ ütles kassipoeg rangelt, osutades peaga hiirekese suunas.

„Oi, vabandust... Ja siis äkki...“

Põrsa sõnul oli korraga tõesti juhtunud midagi väga imelikku: aediku ülemise laua servale olid ilmunud tohutud käpad ja mõne sekundi pärast ka hundi kohutav lõust. Tolle hiilgavad, verevalt läikivad silmad peatusid surmani ehmunud põrsastel ja suurte hammaste vahelt tilkus vahtu. Siis oligi kadunud põrsakese ilus ruigamine ja esile tunginud vinguv hääl. Terve hommikupooliku oli põrsas aina tuhninud ja tuhninud maad. Talle oli tundunud, et tema ilus ruik oli pagenud just sellesse auku, mida ta parajasti oli kaevanud, ning kogu hingest vingudes puges ta sinna järele. Aga kui ta taas maa peale jõudis, polnud ta oma ruiki ikkagi leidnud.

Põrsas oli teda niimoodi kaua aega otsinud. See ei olnud sugugi kerge. Talle oli ette jäänud mitu plankaeda, mille alt ta pidi end läbi kaevama; õuedel, kuhu ta sattus, tolgendas igasuguseid

ebameeldivaid tegelasi, nagu too kukk seal üle-eelmiste naabrite juures, kes kargas ligi ja tagus nokaga põrsakese saba ja ilusat roosat tagumikku, kuni vaeseke uuesti maasse kaevus. Uhh, selline vastik lugu!

„Noh ja nüüd jõudsin siia,“ lõpetas põrsas oma loo, „aga näe, oma ruiki ma ikka ei leidnud. Mida pole, seda pole. Ehh!“

Kaastundliku meelega kassipoeg jooksis kiiruga välikööki ja napsas laualt väikese kõva õunavissi. Noh, tegelikult ta lihtsalt lükkas selle laualt maha. „Ruiki see põrsale muidugi tagasi ei too, aga ehk lohutab pisut,“ mõtles ta. Kuid seekord ta siiski eksis.

Põrsas krahmas õuna kohe hambusse, vingatas korra, krõmpsutas veidi ja ... ruigas ootamatult. See „Ruiik!“ üllatas kõiki.

„Tõepoolest sol-bemoll,“ tunnustas hiirepoeg ja täpsustas asjatundlikult: „*Sol-bemoll* mažooris!“

„Kas ruigid tõepoolest peidavad end õuntesse?“ päris kassipoeg jahmunult ja tõmbus poolikust õunasüdamest eemale. „Ma olen perenaise jutust aru saanud, et mõnikord poevad õuntesse ussid, kuid ruigavaid usse ma küll ei oska ette kujutada. Ja ega ei taha ka!“

Põrsas aga nautis kogu hingest oma leitud aaret. Ta sulges silmad ja aina ruigas ja ruigas ja ruigas kogu hingest ja kõikvõimalikul moel.

„Mis teil siin toimub?“ kostis korraga kutsika üllatunud hää. Ta oli väravast sisse kalpsanud ja peatus nüüd sabaga vehkides

otse põrsa kõrval. Too avas silmad, jäi sedamaid vait ning jõllitas kutsikat.

„Uii-ii!“ vingus ta. „Hunt, seesama hunt!“ ja puges kiiruga tagasi auku, kust ta oli õuele tulnud. Hetkeks tekkis vaikus, siis aga kostis teiselt poolt aeda jälle vingumist.

„Põrsas vist kaotas uuesti oma ruigamise,“ sõnas hiirepoeg kurvalt.

„Küllap see jäi tal kusagile siia,“ ütles kassipoeg. „Aga sa otsi üles ja peida mõneks ajaks ära. Olekski veidi rahulikum!“

„Kindlasti,“ lubas hiireke ja hakkas naljakalt siksakitades edasi-tagasi jooksuma ja maad nuuskima.

„Ma tegin muidugi nalja,“ sõnas kassike tõsise näoga.

„Sain aru. Ma ju mõistan huumorit. No ja mis sest ruigist otsidagi, küllap puges tagasi õuna sisse,“ vastas hiir.

„Kas keegi minule kah seletaks, mis siin õieti toimub?“ oli kutsikas nõutu.

„Aga huntidega me üleüldse ei räägi,“ vastas kassipoeg suurelisaniselt, ajas saba püsti ja astus maja poole.

